Ketabton.com
WWW.KETABONA.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سیم

ناول

لیکوال:

نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتۍ انځور	:	ن. ا. احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ ل
چاپ چارې	:	مومند خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

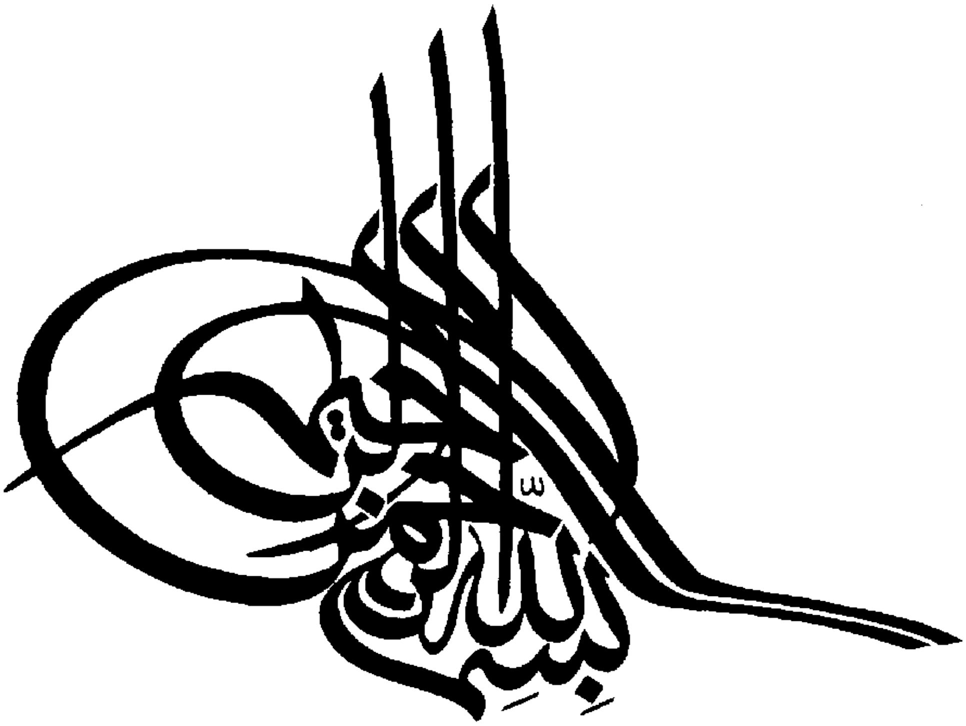

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپيوټر مې چالان کړ، ايمېلونو ته ورغلم، څلور ايمېله ول. درې دفتري او يو هم ناشناخته.
ناشناخته ايمېل مې لومړی وکوت، ليکلي و:
_مرم، د ژوند کيسه مې ليکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري ليکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ايمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډيويي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ايمېل راغی.
_فکر دې وکړ؟
ومې ليکل:
_ته څوک يې ؟
دقيقه ووته ځواب راغی:
_ ستا دوه_ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخيستل. هيله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
وېې ليکل:
_سلام
وعليکم. ته څوک يې؟
_ا م م م... ضروري ده؟
_هو
_دوه ويشت کلنه يم.
ومې ليکل:
_پوره ځواب نه و.
_ها ها ها...
_ولې خاندې؟
وېې ليکل:
_زما د ژوند کيسه ليکې؟
_نه !
_دوه ويشت کلنه يم.
_دوه ويشت کلنه يې که دوه ويشت کلن؟
_ها ها ها... دومره بې باوره؟
_د باور دليل؟
ځواب يې رانه کړ.
ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيو وخت مې له يو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه يې ونه ليکل.
په کيسه کې يې نه شوم ګړی ته مې وکتل، لس نيمې بجې وې، جلسه مو درلوده. يو نيم ساعت وخت يې ونيو، د کنفرانس له سالونه سيده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښين يوه بجه بېرته کمپيوټر ته کېناستم، ځو پرله پسې جملې يې ليکلې وې.
ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه ولېکه، هم به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خير ورورسېږي. که امکان لري، د ټليفون نومره دې راته ايمېل کړه.
ومې ليکل.
ـيې؟
نه وه.
نومره مې ورولېږله.

* * *

تياره وه، په نيازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نيازبېک د کابل ښار په لوېديځه څنډه کې پرته سيمه ده، کورونه يې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په يوه کرايي کور کې اوسم.
دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دوارو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتې په کورونو کې ولاړ وي.
برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.
د کوڅې په سر کې نانوايي ته ورو ګرځېدم. يوه ډوډۍ مې راواخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.
په کوټه کې راتاو شوم، تليفون وشرنګېد، له جېبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ورووړ:
ـهلو!
ښځينه غږ راغی.
ـاوس دې باور وکړ؟
ومې پوښتل:
ـوبښه! څوک ياست؟.
د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:
ـته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توګه ولېکې.
ومې خندل:
ـ ته خو په رښتيا هم نجلۍ يې.
په خندا کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ويې ويل:
ـپه ټلیفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ويې ويل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډی مې تر څنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ويې ويل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلیفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورتې (کرکه) کیږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لومړی مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پرضد شعارونه ورکول کېدل، د سړک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ راپه زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونیوله.
د دېګ غم مې نه درلود ، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ یوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:
ـ وبښه، پيسې خلاصې شوې.
ومې ويل:
ـ زه د بر ګشنه يم؟
ويې خندل:
ـ ولې.
ـ هيڅ! ما ټلېفون درته ونه کړ.
په خندا کې يې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه يې وټوخل، بېرته يې وخندل:
ـ نه، داسې نه ده.
ومې ويل:
ـ دورواغ نه درته وايم، پرون مې نيمه کيلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا يې زور ونيو، له خندا سره يې بل ښځينه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.
ومې ويل:
ـ دا څوک ده؟
ـ نرسه. وايي چې د برې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـ ته په ايټالوي پوهېږې؟
ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګليسي زده ده.
ومې ويل:
ـ څه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نرى غږ راته، بيا يې يو دم وخندل:
ـ بيړه دې ده؟
خبره مې واړوله:
ـ مصرف درباندې راځي.
ځواب مې وانه ورېد.
ومې ويل:
ـ هلو.
ـ اورم.
خو په دې ټکي کې مې غريو احساس کړ.
يو دم يې وخندل:
ـ هې! په مصرف پسې يې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طيارې هم ترې جوړوم، په يوې مياشتې کې يې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟

ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:

ـڅلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هيڅ هم نشته.

غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.

ټليفون قطع شو.

ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتيا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يوائې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.

ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.

لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.

اه ! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راډيو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.

غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بيړه مې وليکل:

ـنه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟

درې بجې ځواب راغی.

ـوبښه. معايناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.

ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پيدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.

ښه شيبه ووته، زنګ راغی، ټليفون مې غوږ ته ونيو.

ـهلو

ويې ويل:

ـوبښه، پوليس راغلي ول.

حيران شوم:

ـولې؟

ـبس، ځيني پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا ، يوه هيله !

ـوايه.

ـګوره !

په خبره کې ورولوېدم

ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:

ـ نو څنګه درته ښکارم؟

ومې ويل:

ـکړې سترګې، يوه لويشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.

خندا يې زور ونيو، ويې ټوخل، په ټوخې کې يې وويل:

ـنه، دومره هم بدرنګه نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پېچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، يوازې له رنګه، يو څه توره يم.

ومې ويل:

ـښه ! هيله دې ياده کړه !

ويې خندل:

ـهو ! ته ټليفون مه راته کوه. سمه ده؟

خندا راغله:

ـولې؟

ـهسې، مصرف درباندې راځي.

په خبره کې يې ور ولوېدم:

ـ وړې درته ښکاره شوم؟

ويې خندل:

ـهيله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کيسه ليکې، نو ټليفون هم بايد زه درته وکړم.

ومې ويل:

ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.

ويې خندل:

ـکه مې دا خبره ونه منې، کيسه نه شته.

ـسمه ده صيب.

خندا يې زور ونيو:

ـمننه صيب.

ټوخې واخيسته، تر ډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت يې وويل:

ـيوه دقيقه.

درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټليفون يې پر يوه کلک شي کېښود، مېز يا کوم بل څه.

ټيټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارينه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بيا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وويل:

ـښه، نور؟

ومې پوښتل:

ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نيول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـنه، خو نرسه يې يوه روپۍ کړه.
ـولې؟
ـهیڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و ، ویل یې چې پولیس یې ولې زما کوټې ته راپرېښي ول.
ومې ویل:
ـنو پولیس څه وایي؟
ـهیڅ ! له مانه یې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وایي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر یې دا دی چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
ومې ویل:
ـ په رښتیا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، یوازې لس دقیقې په ټلیفون کې راسره وغږېدې.
خندا یې زور ونیو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړې دومره نه غږېږي.
په خبرو کې یې ور ولوېدم:
ـزوی مړې؟:
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کلیوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ویل:
ـخو ته په انګلیسي هم پوهېږې.
په خبره کې راولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبیات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:
ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلی شوم.
ویې ویل:
ـګوره !
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.
ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کيسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه ليکل کيږي.
ومې ويل:
ـسم وايې صيب.
ـنو ته يې دروغ بولې؟
ـنه، خو يوه خبره ده، مابه ټليفون غوږ ته نيولې وې، که به ستا کيسه ليکم؟
ويې خندل:
ـام م م... سمه ده.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـاورې؟
ويې خندل:
ـفکر ته مې پرېږده !
يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـچټ ښه نه دی؟
ـنه، پردی مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنيټ نه لرم.
ـسمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښيښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخر کې ور روان ول.
ومې ويل:
ـواوره اوري.
څواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول څلويښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، ځکه دفتر يوازې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړ وي.
ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ايميلونه وګورم.
لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و، د ګاز په ډبه پورې ترلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلیفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد، د کوټ په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته رانه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمعه بله وه، بېسېکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې لیکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راواخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلې ول.
د کړایي مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلیفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګري مې لیکلي و:
ــمزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:
ــنه، مزې مې نه دي کړې، ها ها ها...
ټلیفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.
پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلیفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.
ــوروسته ټلیفون درته کوم.
برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې لیدلی و، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و، ټلیفون راغی، هماغه نومره وه.
ویې ویل:
ــوبښه، زندان ته تللی وم
حیران شوم.
ــهلته دې څه کول؟
ــد پلار لیدو ته.
ــپلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ــهو! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یودم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ــپوهېږې! زه یې سمه نه پېژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې؟
په غريو کې يې وويل:
ـ نو څه وخت به زما کيسه ليکې؟
ـ په ټلېفون کې نه کيږي.
ـ بس! سبا ته دې ايمېل وګوره.
ومې ويل:
ـ ستا نوم؟
مريم.
يوه شېبه غلې شوه، بيا يې په مړاوي غږ وويل:
ـ ستړې يم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کيسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځينه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مريم يې په ماته ګوډه انګليسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مريم وويل:
ـ اورې؟
ـ هو
ـ نرسه ده، وايي چې دوا وخوره.
يودم يې وخندل، خو خندا يې جړه وه، غريو پکې ګډ و، ويې ويل:
ـ پوهېږې! دا شنې سترګې باور نه راباندې لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پينځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ يې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلېفون درته کوم، خو ايمېل دې هېر نه شي، ويې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپيوټر چالان کړ، خو د مريم ايمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نويو راغليو کسانو ورتيا مو مالومولې، ځينې يې ښه ول، فکر يې درلود.
رخصتۍ ته لس دقيقې پاتې وې چې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ايمېل رالېږلی و، لنډه جمله يې ليکلې وه.
ـ سلام! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخيستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، يو خوراک کباب يې په اخبار کې راته تاو کړ، يو څو مالټې مې هم په پلاستيکې کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقيقې وې.
د مريم غږ مړاوی و:
ـ سلام! پوهېږم چې ډېر بوخت يې، خو بيا دې هم زما خبره ومنله، د يو داسې چا خبره چې مرګ يې لنډ دی. مننه. شايد زما په خبرو کې اضافي ټکې ډېر وي، په خپله پوهېږې، يواځې د کار ټکې ترې دروا خله. تا رښتيا ويل، کيسه اوږده ده، په ټلېفون کې نه ويل کيږي، بس! همدا يې ښه لاره ده. زه به په ايمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني پوښتني ولري، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټليفون هم درته کوم، که دې څه ويل، په ټليفون کې پوښتلی شې.
ټوخي واخيسته، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
ښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخيستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې يو اځينۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کيسه پوه شي او نور پيغور ورکړي.
بس ! څه درته ووايم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مينځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.
مريم غلې شوه، وروسته غريو واخيسته، په تيټ غږ يې وژړل، په غريو کې يې وويل:
_اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.
يو نارينه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته ګوډه انګليسي يې وويل:
_ښه يې؟
مريم ځواب ورکړ:
_هو
سړي وويل:
_پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.
چوپه چوپتيا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.
مريم په غريو کې وويل:
_ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.
يوه شېبه غلې شوه، بيا يې خپله خبره پسې وغځوله:
_ بس ! دا يو کوچينی دولتي روغتون دی، ډاکټران يې ښه خلک دي، ځيني يې په ماته ګوډه انګليسي پوهيږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، يا به يې زړه راباندې سوځي. دلته يوه زړه نرسه ده، لوسي نوميږي.
پوهېږې ! زه کله کله وينه راګرځوم، خو د لوسي ورتګ نه رانه کيږي، په بيړه خوله او غاړه راپاکه کړي.
لوسي په اصل کې د بوسنيا ده، هلته په نويمو کلونو کې جګړه وه، خاوند يې په خپل کور کې ولګېد، دې ايټاليا ته پنا راوړه، په خپله وايي چې له تېرو اتلسو کالونو راهيسې په همدې روغتون کې کار کوي.
زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوي، لوسي وايي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته يم، هرې خواته سپيني کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مينه ماتوم.
بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وربځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، يو اځې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ايسي.
په دهلېز کې درې پايې کمپيوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سايټونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.
مريم ټوخي واخيسته، يودم يې وخندل، ويې ويل:
_اه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
_څو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختګر راوغوښت، په زړو کوټو یې لاس وواهه، ویل یې چې کله کله به د مکتب په رخصتیو کې ورته راځو.
یو مازدیګر مې پلار را ناري کړې، په خوند یې وویل:
_خزانه مې پیدا کړه !
ورغلم، ده د وره له یوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
_دا وینې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه یو څه کښندل شوي و، ځیره شوم، لیکلي یې وو.
مریم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نیټه وه.
مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ورو یې وویل:
_ښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې یې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ویل یې چې ګډ میراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېرې سړی و، د دعوو حوصله یې نه لرله، زړه یې مات شو، د کوټو کار یې په نیمایي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بیا مو هیڅوخت کلي ونه لید.
مور د کابل په خیرخانه کې اوسېدو، کوچینۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وروکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووایم. بس، هوښیاره ده، د خسرګنۍ زړونه یې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا یې ډېره وه، ابا مو باله.
مریم وټوخل، ویې ویل:
_پلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظیمي جګړو او طالبانو په وخت کې یې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه یې کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و.
ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکینۍ دروازې ته ور وختو، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خوځه ور یاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.
بس ! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي څېره ونیوله او وبه یې ویل:
_پلاره ! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس ! مورېتول دې ته شوي و ، يوائې رنګ مو له پلاره اخيستی دی.
مريم وټوخل. يوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد ، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:
_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ راسره وه، بس ! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه.
خبرې ختمې شوې.
ورېږوم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و ، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) ورو تلې وه.
ماخستن ناوخته د مريم ټليفون راغی، وار له واره يې وويل:
_په ليکلو ارزي؟
يودم يې وخندل:
_اه ، وبښه، سلام !
د سلام ځواب مې ورکړ.
ويې ويل:
_خبرې دې واورېدې؟
_هو.
_پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
_نه، خو يوه هيله !
_وايه !
_ داخل يو څه ډېرې خبرې راولېږه.
ويې خندل:
_ولې؟
_سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
_سمه ده، تر تا زه ډېره بيړه لرم.
غلی شوم.
ويې ويل:
_هو رښتيا ، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
_وايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:
ـهغوی غزني ته تللي دي.
ويې خندل:
ـغږدې خوبولی دی. څو بجې دې؟
ټلېفون مې سترګو ته ونيو.
ـيوولس.
ويې ويل:
ـ ستړی به يې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولی و ، خو علت نه رامالومېده..
زموږ د دفتر رسميات په اونيمې بجې شروع کيږي، خو زه په شپږنيمې له کوره وځم، دفتر دومره ليرې نه دی، که مستقيم لاړ شو ، تر شلو دقيقو نه اوړي، خو د دفتر موټر بايد په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت نيسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه يې راياده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
ـنه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سپکه نه وه را پاتې.
ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې راواخيستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ، نيغ کورته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپيوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساينې احساس مې کاوه.
ټلېفون مې راواخيست، د مريم بېګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپيوټر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.
ـد پوهنتون په دريم ټولګي کې يو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيږې، تورې سترګې يې درلودې، له ونې لوړ و ، زنه يې سوچې، پستې ږيرې نيولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دې پرې تيرې شوې.
دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.
وحيد غلی هلک و ، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يوازې په (هو) يا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې يې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو ، له ستړيا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحيد به هر سهار په يوه ښکلي شخصي موټر کي پوهنتون ته راته، موټروان به تر يوي بجي ورته ماتل و.
يوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون ته نه پاتي و ، کله چي ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځينو مضمونو نوټونه رانه تېر
ول له دوو ، دربيو ټولګيوالو مي نوټ وغوښت، خو يوه يي هم پوره نه و ليکلی، يوي همصنفۍ د وحيد نوم راته
واخيست، د تفريح په وخت کي ورغلم، دی د ښوي ونې سيوري ته ناست و ، کتاب يي وايه.
ورنږدي شوم.
ومي ويل:
ـ وروره ! د تېري هفتي نوټونه مي په کار دي.
نيغ يي راته وکتل، بېرته يي کتاب مخي ته ونيو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم.
ـ وروره ! امانت يي راکه، سبا ته يي درته راوړم.
پرته له دي چي راته وګوري ، بکس ته يي لاس ور وغځاوه، دوي کتابچي يي راته ونيولي، ورو يي وويل:
ـ دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومي ويل:
ـ ونه پوهېدم.
لاس يي هماغسي غځېدلی پاتي و.
کتابچي مي راواخيستي، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مي فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړي وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مي بيا د هماغه ونې لاندي وليد ، ورغلم، کتابچي مي ورته ونيولي:
ـ منته، وروره.
ويي خندل، خو په خندا کي يي ملنډي ګډي وي. ورو يي وويل:
ـ زه په خپله څلور خويندي لرم.
غوسه راغله.
ـ نو څه درته ووايم؟
ويي ويل:
ـ تر اوسه دي له مانه کوم بيځايه حرکت ليدلی دی؟
ـ نه
ـ نو بيا ولي رانه وېرېږي؟
په خبره کي يي ورولوېدم !
ـ ولي ووېرېږم؟
ويي خندل:
ـ همدا چي ورور راته وايي، دا خپله د وېري او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحيد مې تر څنګ تېر شو ، په غوسه يې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
_پوروړې خو دې نه يم؟
ګامونه يې ګړندي کړل.
ماسپښين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بيګاه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکاړل، سور پوښ يې و ، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د و حيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړۍ درسي سات خالي و ، وحيد مې په چمن کې وليد ، ورغلم، ښښې يې ورتولې کړې، پرته له دې چې راته وګوري ويې ويل:
_د ښښنې له پاره راغلې يې؟
خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:
_نه
ويې خندل:
_دروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دې چينجن نيولی و.
ځواب مې نه درلود.
_ليرې شوم.
تفريح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځينې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
_وبښه تېروکه وه.
ور و مې کتل. وحيد و.
ځان مې مصروفه ونيو.
وحيد يوه شېبه ولاړ و ، بيا د باندې ووت.
له تفريح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس ! مازې يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره يوسي. وحيد رامخته شو ، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چپټره د ېرش کاپیانې واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غير حاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يواځې ما چپټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه. چپټر ضرور و ، له يوه ټولګيوال مې د وحيد د ټيلېفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و ، رايادِه يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و ، لاندنۍ شونډه يې ماته ښکارېدله.
ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ناروغ يې؟
ويې خندل:
_مهمه نه ده.
چټېر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلي شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو څوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.
ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټليفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانهورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رايادونه کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چو په چوپتيا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:
_وبښه، د ټايپ بيطرۍ کمزورې وي، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچينی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لري، لوسي راته راوړ، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليږلی شم. ښه کيسه مې کوله.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
_پوهنتون ليرې و، څو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلۍ رايادونه کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، دريېمې بيا دا بدلونونه د مينېدو علايم ګڼل.
نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مينه نه پېژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډېرو ورځو راهيسې ... ، غلې يې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يوازې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وويل:
_مينه همدا ده؟
مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:
_ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته وویرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحید څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
یو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مریم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونیو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وویل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.
له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخیستل. کوټې ته راغلم، یو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپیوټر ته کېناستم، خو بیا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو ورو ماشومانو خیر غوښت. یوه ته مې لسګون ونیو، بل مړې سترګې راته ونیولې، خو ماتې پیسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. وریاده مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نیمي یې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپیوټر ته کېناستم. مریم ویلي ول:
ـ نه مې له درسونو سره زړه ترلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچیني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه په ژوند کې مې یو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي یې رانه واخیسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ویښه وم.
مور ته مې اند ېښنه ورلوېده، روغتون ته یې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاینات راته ولیکل، دوا یې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشینونه په مینه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت یې له ما پرته بل چا ته نه و مالوم. ان وحید ته هم نه.
بیا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، څکه جومه وه، د جومې په ورځ خیرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونیو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مریم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ورولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ یو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د یخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګرته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، څکه ډېر دي، په کوم یوه پسې به یې ورسیږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثیر راباندې وکړ، سترګې یې ژوندې نه راته وایسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې یې خړ پلاستیک پروت وي، ما هیڅوخت د یو چا په سترګو کې دومره درد او نا امیدي نه وه لیدلې.
سلګون مې ورته ونیو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې یوه ټکې ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر لیدل، پښتانه پکې ډېر ول.
یوه شېبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بیا د مریم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ورو ښوېدم، ویلي یې و:
ـ وخت ووت، وحید مې یوا ځې په پوهنتون کې لید.
وحید به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به یې، غږېدا یې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به يې ټليفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.

يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شوو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و.

غټې توري سترګې يې راواړولې، څيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:

_مشوره راکه!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وينيتو کې ګوتې تېرې کړې، ويې وويل:

_ورونه مې په لندن کې دي، غوښتې يې يم.

زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.

د وحيد غږ مې واورېد:

_دا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.

غلی شو، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:

_خو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.

د ژړا چيغه مې ستونې ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:

_چېرته ځې؟ څه پکې وايې؟

دهلېز ته راووتم، ګڼه ګونه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوشحاله مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.

ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.

ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونيوراوه، ساتوروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.

خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.

مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستونې نه تېرېده.

ماسپښين مبايل وشرنګېد، وحيد و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه يې کوله.

څه به مې ورته ويل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.

د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په ډېرو مضمونونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحيد ته ويزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس ته نه پاتې و، له وحيد سره مې په ټليفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.

د مريم له دېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې

ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيری و، له کلي يې د تدوای له پاره مخه رانيولې وه. بوډا تر ناوخته ويښ و، پخوانۍ کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وره کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکترانو وګرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانۍ پر وخت يې دعاوې راته کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې ديگ پخاوه چې د مريم ټيلفون راغی. غږيې ببسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل.

دې د خبرو د نه راليږلو علت، د ټوخې ډېروالی گڼانه.

مريم لنډه وغږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې راليږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوږو کې د پرتو پيازو ټکا ختله، رنگ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټيلفون وشرنگېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غريو کې ببښنه وغوښته، راياده يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کيسه نه وه رامالومه، هيڅ مې هم نه شوای ويلای.

ټيلفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښنه خلاصه کړه، يوه همکار په بېړه لاس ور وغځاوه، په خندا يې وويل:

ـ يخنې ده.

سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويي خپرونې خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلگونو ښکلي، ښو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارگوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترگو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولېد او نه هم خوشاله څېره. بس يوازې تور سرک او روانې موټرې د يو ويشتمې پيړۍ ننبې وی.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټايرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سرک راغلي و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې گڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
ـ از وقت های جنگ است.
مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلي ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلی دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګوڼې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیو یې خپرونه اورېدله.
ټول غلي ول، تر پایه یې یو اخې ټایپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
ـ اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکي کال درسونو ته تیاری نیسي.
لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې توري او پخځې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې "وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي "بود نبود ، در زمانه های قدیم جنگ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جتکه راباندې راوسته.
ـ راځه! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
ـ وخت لمر و او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې توري حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.
په دربیمه میاشت ټلیفون راغی، وحید و، لنډ وغږېد، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه.
غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامې رابښله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایي مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، رایاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچيني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکی به يې په مزو کې ليد.
دا خبرې مې په مور او پلار بنې نه لګېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راګرځولو، خو وروسته يې پر
دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.
يوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې راواخيستې. خبره مالومه
شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو راليږلي عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبليدو چانس ډېر دی.
بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوړو او د دوکان ترمخ د لښتي له بوينا که اوبو شکايت
کاوه.
ماته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته واېسېد، راتلونکې مې له وحيد سره ليده. ډېر وخت به مې
د انګليسي ويلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل،
خو معامله پاکه ښکارېدله، پيسې په کابل کې، له صراف سره ابښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو
ټليفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.
بل شرط دا و چې سفر زميني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مې دا و چې د
طياري تګ ډېرې پيسې غواړي، ده د هر نفر پر سر ديرش زره ډالره ياد کړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم
ټول سفر په طياره کې نه شي کولای، ځينو ملکونو ته به پر ځمکه ورا وړي.
د پلار په خبرو کې ما هم يو څه مرچ او مساله ورګډ کړل، د يوې کورنۍ کيسه مې ور ته تېره کړه، ومې ويل چې په
همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په يوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.
زموږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ کړل. د دوکان او کور وسايل هم خرڅ
شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغې، د څو شاهدانو ترمخ يې دوه اويا زره ډالره له صراف سره
کېښودل، پاتې پيسې مې ما او مور په خپلو زېرپيرانيو کې وګنډلې. په حويلۍ کې د منو د ونې پانې مخ په ژېړېدو
وې چې له کوره راووتو.
مريم غلې شوه، سوړ اسويلی يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.
_تر نيمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ايران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو ، پلي روان وو ، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښي، خو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو ځلورکونجه سورویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بند یدلې.

شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو ، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ کوټه ونیوله.

مور مې په بېړه کوچیني ورور تر ولیو ونیو ، د موټر سایکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.

مورې په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.

پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو ، مورې هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تورخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، څنګ ته یې پر پلاستیکي څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوګی راووت، د چیلم سرخانه سره انګار نیولې وه.

په هلک پسې د لرګي پر زینو وختو ، تنګ دهلېز و ، دواړو غاړو ته یې غوړ وړونه راپرې ول.

همالته ودرېدو ، هلک په منډه لاندې کښته شو.

یو تور ، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونیو ، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جیبه یې کونجي (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچیني ورور مې ورې کوټې ته ور ننوتو ، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.

ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس ور وغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادرۍ د سوریو په اندازه سپېره و..

ما هم خپله چادرې لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن میخ راوتلی و ، چادرې مې پر میخ راوځړوله.

ورور مې ورسۍ ته ولاړ و ، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګنو تورو ویښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچې سترګې راته نیولې وې.

ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندینۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټیټو غونډیو ور هاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله.

کړپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دورې پاکولې.

ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.

رنګ یې ژیړ و ، په راوتلو زړو سترګو یې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت.. هلک لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسی ته مې وکتل، په بيړه شاته شوم، تر بښيښې لاندې يو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستيکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته يې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره يې يو ځای د ورسۍ تر خلاصې پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خيرنه توشکه کېناست، خلطه يې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کيک مو له پپسي سره خوړ، خوند يې نه راکاوه، خو پلار مې ويل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا يې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
ـ ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ويې ويل:
ـ تر پولې ور هاخوا د ايران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپين لستوني يې توره غته سپږه ور واخيسته، ولاړ شو او لاس يې تر کړکۍ ويست.
ماته يې وکتل، ويې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو يې وويل:
ـ خارج ته تګ، دا کيسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مريم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ يې غوښت.
ور ياده مې کړه چې کمپيوټر ته ناست يم.
بښنه يې وغوښته، ويې ويل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.
بېرته مې د کمپيوټر کيبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مريم ويلي ول:
ـ ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ويل يې چې سبا ورځ هم همدلته يو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خير غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ويده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که ورږې، زه يې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خوليو کې به يو نيم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه يې هم ښه ول، ډېرو يې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي وو، داسې راته وابسېده، لکه له ايرانه چې يې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستيکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې وریاده کړه، چې په يوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه يې ور واخيسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_له نږدې غونډيو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره يې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
_بازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو ، تودې اوبه راتوييدلې.
د مور غږ مې واورېد:
_دا څنګه اغوښتل کيږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيډيو ته رسېده.
ومې ويل:
_اسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
_څنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:
_له کومه دې کړل؟
پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:
_سرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلويزيون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و ، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې يې يوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وايسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومېده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ويې ويل:
_سفر مو مابنام ته شو.
د مريم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځيدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ايرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلويزيون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کارور پروګرام مې ونه موند ، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلوېزيون مې بېرته مړ کړ. د ټلېفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټلېفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټلېفون راغی، له کمپلې سره ور وښوېدم، مريم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سيميټ وو.
مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را ياده يې کړه چې له دوو مياشتو وروسته يې يو پښتون وليد.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند ؟
مريم سړه ساه واخيسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سيروم يې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هيله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو يې پوه کړم چې د سيروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، يو چا په ټليفون کې پښتو ويله.
په بيړه ولاړه شوم، د سيروم ستن مې له لاسه وختله. لوسي تر مټ ونيولم، چيغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حيرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همداسې وشول، يو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په خبره کې يې حيراني نه ښکارېده.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ يې لاس تېر کړ، پر شونډو يې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ويل يې چې پکتياوال دی، خو اوس په امريکا کې اوسي، دی له خپلې ايټالياوې مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سيل په وخت کې يې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون يې نه و موندلی.
له ما يې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړي يوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټليفون ورته راغی، له خبرو يې پوه شوم چې مېرمن يې ورته ماتله ده.
مريم وټوخل، غلې شوه. يودم يې وخندل:
ـ ښه ! کيسه دې څنګه کړه؟
ومې ويل:
ـ اورم يې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ويې خندل:
ـ د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ويل:
ـ هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبيات دې لوستي، ليکنه چاڼ غواړي.
ويې خندل:
ـ ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ويې ويل:
ـ کومه پوښتنه لرې؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل:
ـخو زه يوه پوښتنه کوم.
وايه.
ـهر څه په پښتو درته وو ايم که نه، ايرانۍ پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.
خندا راغله:
ـپوه نه شوم.
ويې ويل:
ـګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، دا سې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.
فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو ، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې را اخيستی، مجبورو م چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چې ليکنه بې خونده راتله، ځکه مې وويل:
ـنه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو ووايه.
ويې خندل:
ـسمه ده.
ـښه کومه بله پوښتنه؟
ـنه، لوسي راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.
ټلېفون قطع شو.
کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.
ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.
ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.
کړپ، د پيشو کريږې او پر کاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.
دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولې ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش دا سې څه نه وو ، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.
د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کينې پښه يې درنه پسې اخيسته.
تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو ، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.
ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشيو ماتې کوکۍ، د وريجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.
لړمون مې اور وا خيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د ګاز د لوېې ډېبې تر شا غلې وه، وچې سترګې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.
ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې يې معصوميت پروت و.
يوه شېبه مې د پيشو سترګو ته وکتل، سترګو يې يوه خبره کوله:
ـملامت نه يوو ، په دې واورو کې څه وخورو؟
نه پوهېږم، ماته يې په سترګو کې همدا ټکي ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو ته مې لار ورکړه، د هلېز ته ووته، په وره کې یې نوک ونیو ، را ویې کتل، پوه یې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.
غولي ته مې جارو ونیوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. یخنۍ واخیستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټې، غوړ لرګي ته مې د اورلګیت دانه ووهله، وار له واره یې پرررر شو ، لمبه تر نورو نیمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.
خوب نه راته، بېرته کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي ول:
_ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، بېرته راغی، را یاده یې کړه چې باید لاړ شو.
تیارې ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخیست، همدا یو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.
لاندې کښته شوو ، په یوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخیستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په یوه کور ننوتو.
لویه حویلۍ وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری یې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو یې پوه شوم چې د سفر نیت لري.
یوه دېوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شینۍ ډکۍ نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.
لویه دروازه خلاصه شوه، یو سیټه باډۍ لرونکی کوچینی موټر و ، تېزه رڼا یې پر ولاړو خلکو لګېدله.
موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخیسته، هر یوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخیژي.
د موټر له سیټه دوه تنه راکښته شول، ایراني فارسي یې ویله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.
موټروان زموږ خوا ته اشاره وکړه.
پلار ته مې وکتل، حیران و. ورغی، له خبرو یې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.
پلار مې تر ډېره ورسره و ، لاسونه یې خوځېدل، د اسې راته واېسېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.
ورغلو ، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مینځ کې کېناستو ، یوې خوا ته مې پلار ځای ونیو او بل لور ته مې هم ورور. خو بیا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.
موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.
موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد ، مسافرو ته یې ډاډ ورکړ، ویې ویل چې ځانونه کلک ونیسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې یو.
موټر حرکت وکړ، ښراغونه یې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزوري رڼا کې یې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټایر کومې کندې ته ورولوېد ، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې وربانديې وشوې.
موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، لېږې بل ګروپونه يې راوښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.
وروسته يې ګامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.
موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.
ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.
مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه برېتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.
سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مساپر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.
ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.
موټروان د سيټ تر ښيښې سر را ايستلی و، مخکيني ټايرونه يې هوارې ته سيخول.
موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لګېدله.
ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و، غږی مې اوږده کړه، ټول پرځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسم.
پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بټۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.
پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.
له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سرور وايست، ټاېر پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو لېرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و
ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ توري ښکارېدلې.
د موټروان ورو شپېلکی مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.
موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.
پاو ووت، لېرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.
دوو مساپرو په يوه خوله وويل:
_ګزمه ده.
د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.
رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ يې تر پخوا چټک و.
له غونډيو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکرۍ مې د زنې دواړو خواوو ته ټينګ نيولی و.
ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټينګه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ يې د پخوا په څېر ګړندی و.
يودم کوکه شوه:
_ورور مې!
په بيړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، ځوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
_موټر ودروئ!
د موټر ټاپرونه په وړو ډبرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته يې منډه ور واخيسته.
برېتور سړی تر ښيښې سر راويست. يوه مساپر په بېړه وويل:
_ورور يې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سيټ بام ته سوکان ونيول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ويل يې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، ځوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل يوه له پاره خطر ومنم.
يوه مساپر چيغه کړه!
_دا څنګه مسلمان يې!
کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونيو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سيټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. ليرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نيولې وو نرۍ چيغې يې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مريم خبرې ختمې شوې
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو يې تر کمپيوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملګرې مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيريني ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خيرخانې قلعه يې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو، په یخه هوا کې د ماهیانو خوراک خوند وکړ، د چایو د سورولو په وخت ټلیفون راغی، حیران شوم، مریم وه، دې به یوا ځې له ماښامه وروسته ټلیفون کاوه.

د باندې ووتم، ښښنه یې وغوښته، رایاده یې کړه چې د کار په وخت کې یې مزاحمت وکړ، خو وروسته یې یودم وویل:

ـ د موټرو غږ دی.

پوه مې کړه چې د ماهیانو د خوراک له پاره قلعه یې نجارا ته راغلي یو.

په غږ کې یې بدلون راغی، په خوشالي یې وویل:

ـ په چهار راهي کې یې؟

ـ هو

ـ کومې خواته.

ـ شمال !

ـ خو په جنوبي برخه کې ښه ماهیان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره شو ځله ورغلې یم.

ومې کتل. تر سړک ور ها خوا له لوېې کړایي څخه تاوونه پورته کېدل.

ومې ویل

ـ اورې

ـ هو

غږ یې ژړغونی و. خو وروسته یې یودم وخندل.

ـ هی، چهار راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده ږیره لري.

ومې کتل، یوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراوه.

مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مریم په خوند وویل:

ـ موږ به هر سهار همدلته د پوهنتون یوه ملګري را اخیسته، خو وروسته یې د دربدو ځای بدل کړ، ویل یې چې زوړ ترافیک ډېر راته ګورې. بس، خدای راکړه، ملګري به مو ځوروله، ویل به مو چې زوم خو بیا ولاړ دی.

مریم ټوخې واخیسته، ټوخی یې اوږد شو، وروسته یې غاړه صافه کړه، ورو یې وویل:

ـ وبښه.

شاته مې وکتل، یوه ملګري مې ساعت ته اشاره کوله.

د مریم نیولی غږ مې واورېد.

ـ قلعه یې نجارا څنګه ښکاري؟

ـ هیڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکترانو لوحو نیولی دی، د ژی واورې د موټرو په لوګیو تورې دي، خو له سړکه دورې پورته کیږي.

مریم سوړ اسویلی ویست:

ـ اه، تر هماغه دوړو ځار شم.

یوه شیبه غلې وه، وروسته یې په غریو کې و ویل:

ـ یوه هیله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوايه

ـيوه ژوره ساه واخله.

خندا راغله

ـولې؟

ـزما په خاطر

پزه مې کش کړه، د لبنتي بوی له دوړو سره ګډ و ، تږخی راغی، ټلېفون مې ليرې ونيو. خو ومې نه توخل.

لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.

مريم وويل:

ـبختور يې.

ومې خندل.

مريم سوړ اسويلی ويست:

ـ د وطن دوري مې يادېږي.

غلی شوه.

د ملګري غږ مې واورېد ، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.

مريم يو دم وخندل:

ـاه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟

ومې ويل:

ـڅلورنيمې.

ـښه، که مې ايميل ناوخته در ورسېد ، چې هير يې نه کړې.

ـسمه ده.

ـوښښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.

هېڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.

دفتر ته لاړو.

په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.

د ښنګ ګاونډی راپه زړه شو ، برق يې نه درلود ، زموږ له کوره يې لاين کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکټه واېست.

راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد ، همسايه و ، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.

ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشی کړ.

راډيو مې راواخيسته، يواځې د جنګ خبرونه ول، مره مې کړه. اوږد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماري ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړیو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.
کوټه سپینې رڼا ونیوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا یې خته. همسایه ته مې زنګ وواهه، وریاده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، لیرې یې کړئ.
فکر مې سم وخوت، د کمپیوټر چونګا غلې شوه.
مریم ویلي ول:
ـ یوې زېرزمینۍ ته ور کښېنته شوو، ساه پکې بندېده، د روغنی رنګ بوی یې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل کړنګ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سیمینټ د نخودي رنګ څاڅکي توی شول.
ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترګې نیولې وې، د پطلانه شنه پایڅه یې په نخودي رنګ ککړه وه.
مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.
زیرزمیني اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو څو ډکې بوجۍ د ېوال ته پرېښستې.
پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.
موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.
پر مخامخ دېوال یو سیوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زینو راکښته شو، ملا یې ختلې وه، له خولې یې د سګرېټو تېز بوی ته.
سړي یوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.
پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپینې وریجې وې.
د ډوډۍ وره ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژوویل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.
مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته یې وچې سترګې نیولې وې.
پوه شوم، له موټره لوېدلې ځوان یې له زړه نه ووت.
ورور مې ګروپ ته کتل....
پلار مې یو دم مخ واړاوه، ویې ټوخل، وریجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.
ښښنه یې وغوښته، بیا یې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا یې دېوال ته ولګوله، پورته یې وکتل، له سترګو یې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.
ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ایښی و، سترګې یې پټې وې. له وریجو یوا ځې یوه ګوله پورته شوې وه.
ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.
سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ایستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم څګنو څپو اخیستي ول.
ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځګونه سرو وينو ونيول.
چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.
مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.
مور ته مې مخ وروا ړاوه، خلاص غونچه وينېتان يې يوې بلې خوا ته کېدل. لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکڼۍ) راوتل.
له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلې خيرې کميس بند و، د مور خوا ته مې ورو کرځېد ، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.
نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده وينېته راوتلي وو، او بو يوې بلې خوا ته وړل.
نهنګ زما خوا ته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شواى راتلی، او بو بېرته شاته ووړ.
غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ويده و.
ومې ويل:
_ښه يم. خوب مې ليد.
پلار مې بېرته پر سيميټي کځوړي کېناست. کيڼ لاس مې را پورته کړ، دوه نيمې بجې وې.
سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.
غږ مې واورېد، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بيړه پر زينو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.
مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.
د باندې راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.
کوڅې ته راغلو، يو کوچينۍ موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.
پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سيټ ته ورپورته شوو.
شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد، مور د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.
موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.
موټروان په بيړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګټو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ گروپان بل ول، رڼا يې تر هغو ځانګو رارسېده چې موږ يې تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکینې ټاېره يې هوا ايسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به يو ــ يو موټر په تېزی سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
يو موټر راغی، ټيوټا وه، پر سر يې سور څراغ تاوېده، پر دروازه يې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ايران ليکلي و.
موټر برېک ونيو، يو عسکر له ښېښې سر راويست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نيولې وه.
وروسته يې ټليفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخيسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پوليسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته يې ټليفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو يې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، يو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او هماله کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو ويښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزوري رڼا ښکارېده، سپين سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشين يو تنکی ځوان ناست و.
نيم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، يو پلاستيکي سطل يې ور واخيست. مخکې راغی، يو ماشوم يې له بغوره کش کړ، ويې خندل، له سطله يې يو جوس ورکړ.
ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل يې کېښود، يوې بلې خوا ته يې وکتل، له جېبه يې درې کارتونه راوايستل، ورو يې وويل:
ــ مخکې پوسته ده، پوليس راخيژي. د شا سيټ ته نه راځي، له ليرې هم دا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې يو کارت ور واخيست، سر يې وخوځېد، بېرته يې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته ايښې وه، په ټيټ غږ يې وويل: وارخطا نه شې، لار ورسره لرو، پيسې مو ورکړې دي.
ځوان يو دم وخندل، په لوړ غږ يې وويل:
ــ جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ يې زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ يې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته يې شناسنامه ليکلي وه، لاندې د يوه بربتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکی شو، خپل کارت يې راوښود، عکس يې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت يې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې يوه رېږرور بوډا سپينه لونګۍ تړلې وه.
يو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لويو ښيښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته يو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ يې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا يې ځانته نيولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې يې د يوه بوډا اوږې وخوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وویل.
. زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت يې پر ځنګانه ایښی و ، له غروي يې مازې د کاغذ
څنډه مالومېدله. د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ـ دریو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه.
کارتونو ته يې وکتل، ښېنه يې وغوښته، پورته يې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ،
د هغه جېبونه يې وکتل، زمونږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونیو.
عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وویل:
ـ ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځینه غږ مې واورېد:
ـ ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو یوه زړه ښځه ناسته وه، په عینکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ يې زما ورور ته کتل.
وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وویل:
ـ افغانان یاست؟
غلي وم.
ښځې وخندل:
ـ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ایرانیان نه یاست، خو پاکستانیان هم نه راته ښکارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک
تور دی.
مور مې وویل:
ـ افغانان یو.
ښځې له خپل بکسه د بسکیټ قوطۍ راویسته، ورو ته مې يې ونیوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره
وروستل، ورور مې بسکیټ ور واخیست، ويې ویل:
ـ ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وویل:
ـ څه وايي؟
مور مې سوړ اسویلی واېست:
ـ هیڅ ! پلار ته يې اند ېښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکیني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وویل:
ـ مه ویرېږئ، د لارو پولیس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت
وپوښت، پلار ور یاده کړه چې سل ډالره يې ورنه یوړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شیبه ووته، زړې ښځې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه تومنو يې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيټو نيولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وويل:
ـښځې ورکړ.
د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافيکي لوحو لګېدله، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپين څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مريم وټوخل، ټوخی يې اوږد شو، بيا يې په کمزوري غږ وويل:
ـشور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک يو يې بلې خوا ته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا يوه بوډۍ کتاب وايه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د ګشنيزو نرۍ ډکۍ راوتلې و، برګر يې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه يې ونه ويل.
د بس له شاتنۍ زينې کښته شوم، مخکې لاړم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ايرانۍ پيسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅه غواړې؟
ورومې کتل، په لاس کې يې پلاستيکې نازکه خلطه نيولې وه. د پيپسې بوتلې او برګر پکې پراته ول.
ومې پوښتل:
ـتومن دې له کومه کړل؟
کيڼ لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لويه ښېښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سيمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک يو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وويل:
ـتهران ته يو زرو دېرش کيلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې يو.
د مخامخ دوه منزله تامير پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.
ومې پوښتل:
ـدا کوم ځای دی؟
ـد کرمان د بسونو اډه.
يو وړوکی توپ راورغړېد، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچيني ماشوم منډه پسې راواخيسته، بوټې ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټو راويست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونيول، توپ يې ور واخيست ، د بس خواته يې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره يې وه، مړاوي ښکارېدل.
ببرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وويل:
_مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک يوه نجلۍ روانه وه، نرى اندام يې درلود ، له ټکري يې د ويښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ويل:
_ملايان څه نه ورته وايي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ يې ژېړ و ، دوو راروانو عسکرو ته يې وچې سترګې نيولې وې.
په ببړه مې وويل:
_مه ورته ګوره !
سر يې وځړېد.
عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.
يوه يې وويل:
_ښاغليه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ يې ور واخيسته او په سره ټوکرۍ کې يې واچاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
_دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اوږده ږيره لري، له رنګه سپين دى، دېرش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالوميږي، دواړه د ترمينال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وويل:
_په موټر کې ناسته مو په خير ده.
روان شوو، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وايه.
پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:
ومې ويل:
_ويې نه پېژندلو.
پلار مې يو اځي موسک شو.
پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک ببرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.
د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.
یو خیرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.
په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلۍ وه، پر چمن کېناستو. شاوخوا مې وکتل، د یو اځینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.
بوډا هماغه کوټې ته ننوت.
ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.
ورغلم، دري بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.
پلار مې راغږ کړ، ورومې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.
ورور ته مې وویل:
_چای تیار دی.
راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ وراړاوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست
بوډا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرتې وې.
پیاله مې راډکه کړه.
بوډا په خواره خوله وویل:
_بل څه خو به مو نه وي په کار؟
پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې یې ژورې وې، خندل یې.
پلار مې جېب ته لاس کړ، بوډا ته یې یو لوټ ونیو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.
پلار مې بل نوټ ورسره یو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.
خوښ مې شو، ورېٰ نه و. خو یو دم یې وویل:
_ډالر غواړم.
پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ور ټول کړ.
بوډا کېناست، په خواره خوله یې وویل:
_ښاغلیه مه خفه کېږه، دلته یوازې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راکوي.
پلار مې وخندل، له پیسو سره یې یو بل لوټ هم یو ځای کړ، بوډا ته یې ونیو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانۍ خندا یې نه وه.
چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید خبره راګرځېدله.
بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې څمکه آبپاشي کوله.
نیم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې یې مبایل و، په غوسه یې وویل چې په ماپسې راځئ.
پلار مې بکس ور واخیست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.
موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله. لیکلي یې و، تهران، لس کیلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو ، خامه وه ، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د یوې ټیټې غونډۍ سر ته وختو ، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته تر څنګ وکتل، ورو يې وويل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانه ورېد.
پاخه ته ور وختو ، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد ، مخې ته مې وکتل، ترافيکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لويو ښېښو سپيني رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نريو ټکريو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آيني ته مې پام شو ، د موټروان پرسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته يې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو ، آينه د موټروان د ککرۍ سپينو ويښتو نيولې وه.
غټ ښار و ، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلې ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تاميرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم ليدل کېده.
هماغسې مخکې تلو ، هسک تاميرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټيټ د بوال تېر شوو ، مخکې لاړو ، يوې لوېې دروازې ته ودرېدو ، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد ، کښته شوو ، د ونو په مينځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو ، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تامير و ، له يوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي وو:
_ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د توېېدو غږ غلی شو.
آيني ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزيون د ريموټ بيطرۍ را ايستلې وې.
ورغلم، د مور پر ځنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لويه وه، شيرچايي رنګ يې درلود ، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنيز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
_مه يې ځنبه !
ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جګ ورپورته کړی و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخيست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد ، ګروپ ته يې ونيو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلويزيون ته ورغلم، سويچ مې کړ، په ګوته مې څو چاينلونه واړول، ملايان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستيکي څوکيو ناست ول، د مېز پر سر په سګرېټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، ليرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې يې زما پر وېښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا د پ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، يوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پيالو د رېږدېدو غږ راته.
ور ولاړه شوم، پتنوس مې يې له لاسونو ونيو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د يک برغولی مې ليرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_اوبه يې رانه وړې؟
مستو ته يې وکتل، په خوند يې وويل:
_هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ويل يې چې زړه ته يې نه کيږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چايو پياله راډکه کړه، ريموټ مې تلويزيون ته ونيو، خو کار يې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، يوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پربووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتياوه، په سطل کې د څاڅکو د تويېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
يو وخت مې اوږو ټکان وخوړ، ور ومې کتل، مور مې وه، ويل يې چې په لمانځه کې لټه شوې يې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تاميرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانۍ نجلۍ وه، د اوبو ورې جګ يې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ور ولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخيست، نجلۍ په وېره وويل:
_اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
_پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخير دی، علی رضا ته مه وا یاست.
د پلار خندا مې زور ونيو:
ـعلی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه يې ايرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
غټې مړې سترګې يې راواړولې، چو په خوله د باندې ووته.
د چايو د سورولو په وخت يو دم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو ، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر يې په کميس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وويل:
ـيوا ځې نه يو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پيالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلۍ د دروازې تر څنګ مې يوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې يې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې ګرځېدل، نور د ېوال ته ناست وو ، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيرن او په دوړو سپېره ول.
د پلار غږ مې واورېد:
ـچای سړيږي.
ورغلم.
مور مې وويل:
ـتر کومه به دلته يو ؟
پلار مې ور وکتل:
ـنه پوهېږم.
مور مې سوړ اسويلی ويست، پياله يې ور واخيسته او پر کټ کېناسته.
ريموټ مې راواخيست، بيطری مې ترې ويستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حويلۍ ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو ، ور هاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لويې تکې سپينې ډبرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته وا يسېده.
ليرې مې وکتل، تر هسکو تاميرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـپه تشناب کې تودې اوبه راځي.
ورومې کتل، مخ يې لوند و.
ټول خوشاله شوو ، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد، اوبه تومړې وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې رېږې ته چاړه نیولې وه.

مور مې تولیه ورځ په کوټه کې ووه، له ورې نجلۍ پرته مو بل هیڅوک هم ونه لیدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.

بل سهار مې د ورور خلق تنګ و، ویل یې چې په کوټه کې خپه شوی یم، پوره یو ساعت خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکې ژوند او د لندن کیسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دربېم سهار د تولو زړونه تنګ ول، پلار مې حویلۍ ته کښته شو، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ویل یې چې یوائې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.

یوولس بجې ټول له کوټې ووتو، په حویلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و، کړکیو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.

د باندې لاړو، د ونو په مینځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو، د خوشایو بوی ډېرېده.

پراخه میداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کینې لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر یې سترګې بربښولې.

د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخیسته، ورغلو، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نیول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو، ورور ته مې وکتل، د یوه تور کوچیني سخوندر تر غاړې یې لاسونه تاو کړي وو.

غولي ته مې پام شو، سپیني پربوللې کاشۍ وې، خو لا هم د خوشایو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

_غواوې یې په اسرات کې دي.

ور و مې کتل، په پلاستیکي اخورونو کې د جوارو میده شوې ژیړې پاڼې پرتې وې.

په سپینه چپنه کې یو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته یې پایپونه ورواغوستل، د بوال ته یې لاس ور وغځاوه، سویچ یې وواهه، په رنو پایپونو کې سپینې شېدې روانې شوې.

څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته یې برسونه ونیول.

پلار مې د تلو راته وویل، خو د ورور مې پام غلط و، له سخوندره نه لیرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، ورې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نیولې وه.

مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته یې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې ابښو بیطریو ته مې وکتل، سیوری پرې راغلی و. راوامې خیستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته ریموټ ونیو، کار یې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

_نوم دې څه دی؟

را و یې کتل، په خواره خوله یې وویل:

_زیبا.

و مې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنوې بيطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووايم.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
يوه شېبه غلې وه، بيا يې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـد بدخشان
حيرانه شوم.
ـنو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونيوله. راويې کتل، غومبرې يې سره ول.
ورو مې وويل:
ـدلته څه کوې؟
ځواب يې رانه کړ.
ترلاس مې ونيوله، پر کټ کېناسته، سر يې وځړېد ، جارو ته يې وکتل، ورور يې وويل:
ـکوټه پاتې ده.
ومې ويل:
ـپروا نه کوي.
ـعلي رضا ته غوسه ورځي، وايي چې ډالري کوټه سمه پاکوه !
خندا راغله:
ـډالري کوټه؟
نيغ يې راته وکتل، په سترګو کې يې وېره ښکارېدله.
ومې ويل:
ـمه ډارېږه.
سر يې وځړېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام وربانديې کوي، دلته يوائې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد ، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، دستشويي له څګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ورو کرځېدم.
ومې ويل:
ـښه، زېبا ! دلته دې څوک شته؟
سوړ اسويلی يې وايست.
ـنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخيسته، تر مټ مې ونيوله، بېرته مې په خپل ځای کېښوله.
تندی يې تريو شو:
_علي رضا مې وهي.
ومې ويل:
_هيڅ هم نه درته وايي.
غريو واخيسته:
_نه، پرون يې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زبيا خپل سر ته لاس ورووړ، ټکرې يې ونښوياوه، غوږ يې وينې و.
په ژړغوني غږ يې وويل:
_سهار يې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ يو دم وژړل:
_ډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو يې ور واخيسته.
ومې ويل:
_دا سپی څوک دی؟
ځواب يې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مريم يوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و ، کمپيوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو ، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شين سهار و ، د ځنګ همسايه واوره اچوله.
د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخيستې، لس دقيقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپينې واورې راورغړېدې. ګام مې واخيست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سړ ژمی سوړ و ، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په يوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.
د همسايه غږ مې واورېد:
_دا ځل مجبوره يې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ !
_د پارو ژۍ د بام ايزوګام ورسره اړوي.
ويې ويل:
_ مخکينۍ واورې وچې وې، پروايې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مي نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مي وکتل، پر هر بام يو- دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مي کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ خو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قير ورېږ تورې تورې ورسره واخيستې.
ټلېفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاين شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د ښځک ګاونډي راغږ کړل.
ــ درشم؟
ور ومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک ټوک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختي پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر ونښويد، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې درولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلې واوره کې لار وابسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړی مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ــ زيبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پرکټ پرېوته، رايادې يې کړه چې بېګاه يې د سر درد له لاسه ټکې خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زيبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زيبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
ومې ويل:
ــ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلی ټټر يې درلود، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کرپ شو، ور ومې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زیبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
_علي رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې یوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وخوځېد.
ومې ویل:
_څومره وخت کیږي چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لري.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شیبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پرورې له خرخولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل ورور ته ټلیفون وکړ، هغه ورياده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تیرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ویدېدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل وړوکي ښار ته یوړو، علي رضا مې همالته ولید، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته وروخېژولو، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زیبا غلې شوه، ور ومې کتل، پر سرو غومبرو یې مړې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
_بیا؟
شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې څو ځله خپل ورور ته ټلیفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل يې چې له دې ځايه نه شئ وتی.

یوه اوونۍ تېره شوه، موږ په همدې حویلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښنو ته ورولوېد ، ورياده يې کړه چې د تهران د خښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل يې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه یوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثیر ورباندې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې مازدیګر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته يې بد رد ویل.

په بله ورځ یوه ایراني ورياده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې وروردې هم پکې وي.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.

موږ ته يې د همدې تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وره او چټله کوټه، خو بیا هم ښه و ، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به يې سوړ بوی ته مور مې مساپرو ته دیګ پخاوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به يې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به يې وویل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ویل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

یوه غرمه مې پام شو، مور مې دیګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېیم سهار مې مور د مجبوریت له مخې دیګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به يې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به يې شمېرلې.

یوه ورځ مې ورياده کړه !

ـ وبه تښتو.

سوړ اسویلی يې وایست:

ـ تاسو تر دېوال اوښتی شئ؟ !

یوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شو ای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا څو ورځې ورک و ، يو ماسپښين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود ، ويې ويل چې په سختو مې نه لورېږی. ته او لور دي له ما سره لاړې شئ.

مور مې همدا يوه خبره کوله:

ـ د خدای له پاره، له کوټې ووځه !

علي رضا ماته وکتل، راياده يې کړه چې د پورتنۍ کوټې له يخچاله اوبه راوړه.

کوټې ته وختم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې ورته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.

نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بيا په وره کې کيلي تاو شوه، د هلېز ته ورغلم.

علي رضا و ، په مخ او غاړه يې سرې کرښې تيرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، رايادده يې کړه چې که دې چاته څه ويلي ول، نو پلار دې وژنم.

چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.

دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.

مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.

زېبا يو دم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو ، مور ته مې وکتل، ويده وه.

د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو ، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.

ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:

ـ مور مې کېناسته، شکېدلې جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، ببېرته راغله، پر ما يې خپړې کړې، تر ډېرو يې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، بيا يې کلکه پر تندې ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سر د باندې ووته.

ټکرۍ مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو ، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامير له سره ځان راغورځولی و.

د زېبا پر خوله مې لاس کېښود ، چيغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:

ـ بس دی ! نور څه مه وايه !

زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې ليرې کړ، نجلۍ وويل:

ـ تا کيسه غوښته !

غريو واخيستم:

ـ سمه ده. ووايه !

نجلۍ وويل:

ـ چيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر او سپنيزو سيخانو تاوې وې، زوروند يې وهل، ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سيخان ټينګ ول.

د فارم کاريګر راغلل، پلار مې هم پکې و ، دی زما مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاس يې پورته کړ، ببېرته يې پرېښود ، لاس پر ځمکه ولګېد.

تر ډېره غلی و ، د مور شکېدلي ټټر ته يې وچې سترګې نېولې وې، وروسته يې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې يې ونيو ، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوي ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې بنه شېبه وژړل، بيا يې ماته وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. په غريو کې يې وويل:
_علی رضا و ؟
سر مې د (هو) په بڼه ورته وخوځاوه.
پلار مې د پوال ته ولاړ ببل ور واخيست، منډه يې کړه، له حويلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غريو کې مې وويل:
_نور؟
د نجلۍ سر وځړېد:
_مور ته ورنږدې شوم، سترګې يې لوڅې وې، ماته يې کتل. يو دم يې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې يې مخ کېښود ، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وينو خوند.
بيا چا تر وليو ونيولم، ورو مې کتل، علي رضا و ، ټټر ته مې يې سوکان ونيول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تياره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده ، په سترګو مې زور راووست، څو پياوړو کسانو له ځمکې توره لويه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپين لاس راوتلی و.
نور مې هيڅ هم ونه ليدل.
زېبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
_د باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.
ورو مې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نيولې وې.
ويې ويل:
_څه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ !
_سر يې خوږېده ، ويده ده.
_ته نه ځې
_نه، مور مې يوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. يوه شېبه غلې وه ، وروسته يې ترخې موسکا شونډې سره ويرې کړې، په غريو کې يې وويل:
_تاسو مه ويرېږئ، دوی ډالري مسافرو ته څه نه وايي.
په خبره کې يې ور ولوېدم.
_دوی؟
_هو ، ماته يې ډېرې کيسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پېژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول ترياک څکوي، توپانچې مې يې په خپلو سترګو ليدلې دي.
دوی دوه ډوله مسافر راوړي، ډالري مسافر کم دي، همدا کوټه يې ورته بېله کړې ده، خوراک، ښناک يې هم له نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بيا داسې نه دي، علي رضا د تومني مسافرو نوم پرې ايښی دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ايران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چې کوم خپل يا ملګرى يې د قاچاقبر پيسې ورته راورسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوى د سهار له خوا يواځې لس دقيقې له کوټې راباسي، علي رضا وايي چې تبنتي، لس دقيقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ورنه ور خلاصوي، تېره هفته مې د يوه مساپر چيغې واورېدې، څوان و، ګېډه يې خوږېدله، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زېبا غلې شوه.

ومې ويل:

_ته دلته څه کوې؟

_ديګ پخوم.

لاس ته مې يې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غريو کې يې وويل:

_د مور له مرګه وروسته يې يوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځوانې، هرې يوې بيله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو، کورته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بيلې کوټې ته ور وليږه.

زېبا غلې شوه.

ور ومې کتل، شونډې يې لړزېدلې.

ومې ويل:

_بيا؟

_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغى او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، يواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چې لړ ژوبل شوى دى، بس، چې له روغتونه رخصت شو، ورسره تلاى شې.

د شا کوټې ته يې بوتلم، يوه زوړ سړي ديګ پخاوه، علي رضا رايا ده کړه چې مرسته ورسره کوه !

د شپې به يواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلى، مور مې ليده، لوڅه لغړه وه، د سر وينتېه يې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ويل به يې چې مخ په جوړېدو دى.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غى. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. يوه ورځ يې راته وويل چې پلار دې پوليسو نيولى، اوس به يې خپل وطن ته اړولى وي.

. تمه مې ونه خته ، ځاى ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

يوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخيستې، د يوه کاريګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدى، له مانه يې وغوښتل چې د خوشايو ډک سطل د باندي وباسم.

ډېران د فارم د حويلۍ په کونج کې دى، دوى د ټولې هفتې خوشايي همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، يو بوټ پروت و، شناخته را مالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پيره دار سترګو ته ونيو.
هغه وارخطا و، يوې بلې خوا ته يې کتل، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټېر ته يې ور نږدې کړم، پر ککرۍ يې شونډې راکېښودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې رايادونه کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځايه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ويل. رايادونه يې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، ديګ به مې يو اځي پخاوه.
يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهيږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کېناست، بوتل يې پر غولي کېښود، رايادونه يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهيږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله يې راالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.
دی هماغه رنګ شو، له وبرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وبرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وايم، هر څوک د نشې په حال کې چټيات وايي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته يې هيڅ هم نه و ويلي.
زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:
_پلار مې راځي؟
د هغې تر نري ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټېر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
_علي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بيګاه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخندل، زما ټټريې څو ځله په خپلو ګوتو ټينګ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟
په چونډيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شي.
د مريم خبرې ختمې شوې.
جيب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسي په ايميل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټيليفون راغی، ملګری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينګ و.
جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مو د ليسې دو خت يو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګيوالو وګرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مریم خبرو ته مې بېړه وه، ویلي یې ول:

_په سره اور ناسته وم، تېکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زیبا مراوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.

یو ماز دیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زیبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې_ درې نیم سوه افغانۍ راتلې، خو زیبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.

وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.

ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.

یو ولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچیني ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خواته کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې ورې پراټې ته کتل، د زیبا له اوښکو ډکې سترګې مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:

_هه ! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، ورې به شې.

د مور حیرانه غږ مې واورېد.

_ته ژاړې؟

مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.

پلار مې وخندل:

_اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.

څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زیبا په عمر ډله نجوني رواني وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښ ول.

ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.

لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښېنئ.

پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.

پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلېفون وکړي.

زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.

ټانکر ته ورکښېنستو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.

ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې داېرې غوندې ښکارېده.

موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځي.

شیبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له

ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.

یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریڅې ته خولې نیولې وې.

یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیم ساعت وروسته بیا موټر ودرېد ، موټروان و ، ویل یې چې د هوا د تبدیلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژړېږو ونو کې ولاړ و.
موټروان کیڼ لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رڼې اوبه راتوییدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونیول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره یې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنته شوو ، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات
ترې وغوښتل، د موټروان له خولې یې وویل چې ترکیې ته نږدې کوم ولایت دی.
سفر سخت و ، خو بیا هم د ترکیې نوم زړه راکاوه.
یو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلارمې تر ډېره پر اوږو کېنولی و ، وورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته یې
یخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
یوه کور ته لاړو ، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې یو دوه سیټه ټیوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې،
ماخستن ناوخته ترې کښېنته شوو.
تیاره وه، سپي غپ ووهل، وورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټین ښکاره شو ، مخکې راغی، یوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو ، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو ، یوه لویه کوټه وه.
په زړه درې کېناستو ، د لاټین په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، څنګ ته
ایښې وچ لرګي... ټول د کلیوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانیست، وچه ډوډۍ مو له پنیر سره وخوړه.
وروسته یې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو ، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ
پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد ، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونیو. د کوټې له دروازې سره د پراته
سپي د ساه ایستلو غږ راته.
سهار وختي مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لویشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د یوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې ، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دودکشونو
یې لوګي ختل، په دېوالونو کې یې تیږې او ښویه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد ، توپ یې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخیسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، ترلې سپي کوړنچ وهل، غلی د پوله ته پرېووت.
بوډۍ ترمټ ونیولم، تربې پانو غوټه نیالګیو تېر شوو ، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غابنونه مې سره لګېدل.
له چایو وروسته د باندې ووتم، لمر و ، پر یوه هسکه غونډۍ د ترکیې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د
بېرغ په لېدو یې بېرته کوټې ته منډه واخیسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، وورو مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره یې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د وروړ لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ واښه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا یو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندی یې ګونځو نیولی و.
سړی د بګدان ته ور وګرځېد، له جوش د ډېکه یې د چرګ ورون ور وایست، ور پوه یې کړل، خولې ته یې ور وو وړ، د بریتو اوږده سپین ویښته یې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښکلی مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې یې ږدئ. هیڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چیچل شوی هډوکی په اور کې واچاوه، په زوره یې وویل:
ـ ننه، چای راوړه!
وروسته یې له جېبه څه راویستل، د قیر غونډې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ویې خندل:
ـ چرس، ډېر خوند لري...
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پیاله خولې ته وروړه، پلار ته مې یې وکتل:
ـ صاحب منصب یې؟
پلار مې وچې سترګې ورته نیولې وې.
سړي وویل:
ـ ډېر ایراني پوځیان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سګرېټ ونیو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته یې سیګرېټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخي واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
ـ ډېر غیرتي یې!
یو دم یې وخندل:
ـ خو دلته هیڅ هم نه شي کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:
_تېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پيغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې وويل، د سوکانو وارنه رابانديې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.
څه به يې کول؟ هه ! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارى يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يوا ځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وارنه رابانديې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارى يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړو، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه رابانديې ولګېده، پلار ته مې وويل، ماښام کور ته ورغى، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلى.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
_مه ويرېږئ !
ور ومې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.
سړي وخندل:
_ موږ دوه ډوله مسافر لرو، ځيني کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په موږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مسافر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مسافر تر سرحده اړوم، د هر مسافر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خاملى، ډېرې پيسې دي.
غلى شو. ګړۍ ته يې وکتل، ويې ويل:
_دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
يوولس نيمې بجې راغى، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کځوړه ور وغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د بانديې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي رايادده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې ورې ډېرې لاندې ونه رغړې.
دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يوا ځې يو ځل ډزې رابانديې کړېدې.
ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځاى ودرېدو، د يوې هليکوپترې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، يو ځای تېره ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ور واخيست، په احتياط مخکې تلو، يودم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکې (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخيسته، تر کمره لاندې پرېوتو.

مور مې چيغه کړه!

ـزوی مې.

سړي يې پر خوله لاس کېښود.

زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.

پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونيو، په ټيټ غږ يې ورويل: ـوژني مو.

غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چيغې يې وهلې.

پر مخامخ ډېرو د بتۍ سپېنه رڼا پرېوته، ورور مې وليد، پروت و، سپينې سترګې يې نيولې وې، د غوږ لاندېنۍ برخه او غاړه يې لانده ښکارېدل.

رڼا بلې خواته ولاړه.

مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری يې خوت.

چيغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپېنه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ور وهلې، ډزې شوې، مخې ته يې سره سوکي باد شول، بېرته راوګرځېد.

سړي راغی، زما مور يې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګرندي روان شو.

پر سر مې د مرميو شنهارۍ واورېد، پلار مې تر مټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخيسته.

سړي راغږ کړل، ورغلو، د لوېې تيږې تر شا کېناستو.

مور مې پرته وه، خرهاری يې خوت.

سړي يودم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.

عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بتيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.

مريم غلې شوه، وررو سته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا يې په ډک ستوني وويل:

نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:

ـمريم، مريم، سترګې رڼې کړه!

ور ومې کتل، همالته په ډېرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروي موښل.

ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلې غوږ مې له ذهنه نه ووت.

مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری يې نه خوت.

د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.

د سړي غږ مې واورېد:

ـکمه لاره پاتې ده.

پلار مې حرکت ونه کړ.

سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.

پلار مې هماغسې ژړل

سړي بکس ته ډېره ووهله، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

ـشاته نه شئ تلای، د ایران پولیس مو نیسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بیایي، هر څه چې یې زړه ول، کوي یې.

پلار مې هماغسې ژړل

سړي بکس ورواخیست، ولاړ شو، ویې ویل:

ـ رښاوې لیرې دي، داسې وخت بیا نه شې موندلی.

پلار مې یوه شېبه غلی و، بیا ودرېد، مور مې یې پر اوږه واچوله. نیم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.

د مریم خبرې ختمې شوې

پاو وروسته یې ټلیفون راغی، ویې ویل چې د روغتون د دهلېز رنګ یوه ورغ نور وخت نیسي، خو لوسي په کور کې انټرنېټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.

مریم خوشاله وه، ویل یې چې د پلار وکیل یې زنګ ورته وهلی و. شاید دوهمه محکمه یې د قید موده راټیټه کړي.

نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مریم په رالېږلو خبرو کې یو څه کم و. کیسه سمه نه راتله، باید ورباندې پوه شوی وای.

بخت یاري راسره وکړه، د پوښتنې یې راته وویل، سل زړونه مې سره وتړل، ور یاده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتیب واوښتئ؟

مریم غریو واخیسته، ټلیفون قطع شو.

ځان بد راته وایسېد، خو چاره نه وه، نن، یا سبا، باید پوهېدلی وای.

لنډ وخت وروسته ټلیفون راغی، مریم وه، ښښنه یې وغوښته، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـ دواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. یو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په څمکه کې ستورې ښکارېدل، لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وینه لا توده وه. چیغه مې ستونې ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټینګ کړل.

سړي تر مټ ونیولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تیاره وه، خو بیا مې هم د مور ځړېدلي سپین لاسونه لیدل.

سړي تر مټ نیولې وم، ګړندۍ ورپسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چیغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.

مریم یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.

وروسته یې په غریو کې وپوښتل:

ـورور به مې ژوندۍ وي؟

غلی وم..

د مریم ژړا زور ونیو.

ټلیفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مريم خبرې راواخيستې، ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، ويلي يې و:
_په رنګو د ېوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تته رڼا له د ېواله په رالوېدلو لويو-وړو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه ايسته، سترې و، يو پاو يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سرې هم غلی پر يوه تيږه ناست و، شېبه وروسته يې وويل:
_زه تر دې ځايه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځير يې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ويې کتل، يودم ودرېد، سړی يې تر مټ ونيو، په حيرانی يې وويل:
_دا زموږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
_ خو دا ستاسې نه ده !
لاس يې راويست، کځوړه وه.
پلار مې په بيړه وويل:
_څه دي؟
_پوډر.
يودم يې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چيغه يې کړه !
_تا زموږ په بکس کې پوډر ايښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې يې واهه، له د ېواله يوه غټه تيږه راولوېده.
سړی ودرېد ، په ملنډو يې وويل:
_د همدې پوډرو په خاطر مې سړې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وويل:
_احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليرې کړه، وړه کنده وه، کځوړه يې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره يې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو ، بېرته بېسده پرېوته.
د پښو غږ راغی، ورې ډېرې ورغړېدې ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی بېرته نيغ کېناست، په ټيټ غږ يې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول،
يو يې له سړي سره ودرېد ، بل يې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود ، موږ ته يې وکتل، ويې ويل:
_دی اوزکان نوميږي ، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې ځوان ته څه وويل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخيست، په لهجه لرونکې فارسي يې وويل:
- دا سيمه خطرناکه ده، بايد لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړې ايران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډر و له کڅوړې سره بلې خواته په تياره کې ورک شو، موږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا يې وهله.
يوځای کېناستو. د موټر بل ځراغونه پر لوڅو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، ليرې وې، خو رڼاوې يې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو يو ساعت لاره، په دوه، دوه نيم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپيو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چيني کوچينيو سپيو منډه راواخيسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ يې وهلې.
يوې کوټې ته ورننوتو، ځراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وره کارګاه ولاړه وه، ځنګ ته ګډوډې زړې برستې پرتې وې.
ځوان ځراغ ور واخيست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ يې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چيغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چيغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس يې زما د ورور پر وچو وينو سور و، له چيغو يې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ويې کتل، سترګې يې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر يې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره يې چيغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخيست.
ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچيانو غوندې له رنګو (پاوليو) ډک، ګرد کميسونه يې اغوستي ول.
يوه يې زما مور ته ورغله او بلې يې زه په غېږ کې ونيولم. له نازه يې پوه شوم چې اصلي کيسه ور مالومه ده.
په ژبه يې نه پوهېدم، خو پوست غږ يې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، خو کوره ول، رمې يې درلودې، سړو يې ارت پطلنونه اغوستي ول، سدريو (واسکټونو) يې راوتلي جېبونه لرل، په ختېه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره يوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ويل، هيڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به يې واخيست، بيا به يې يو دم چيغه کړه:
ـ راځي، راځي، ضرور راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې به يو اځې ژړل.
په دريم سهار يو موټر راغی، په باډۍ کې يې له وطني چرګانو ډک قفسونه ايښي ول.
موټروان په قفسونو کې لار وايسته، مورې ته يې اشاره وکړه، له څه ويلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو
غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، يو بل قفس راغی، زمورږ تر سرونو يوه لو بشت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټپکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه يې سر ايښی و، د ککرۍ پر تور ټکري يې د چرګانو سپينه چټلي ښکارېدله.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، يو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټې کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي
ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ واښه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مينځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سيميټي پلچک ناستې زړې ښځې پيسې شمېرلې.
موټروان راغی، زمورږ پر سر د ايښي قفس دروازه يې خلاصه کړه، دوه چرګان يې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې يې خپل سر زما د پلار پر اوږه ايښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته
مې مناسبه چوله پيدا کړه، د يوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ـوان، ديرش کيلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه يې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چيغې کړې، د سر قفس ليرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نيولی و.
پر يوه لويه تيږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پيڅکه مې تر ګوتو تاوه کړه، پيڅکه مې د مور پر
سپين، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې وروا اړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيدلې ږيره پسې يې مړه ښکه سريښ وه.
خپل ټکری مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو.
دوې ځواني نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نيمايي دېوال آيينې نيولی و، لاندې يې پر مېز د ارايش مختلف وسايل ايښي
ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې
واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آيينې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته
وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې یې راوسته، پوه شوم، لمبولې یې وه. خو ارت او اوږد یخن قاق یې ښه و، کمر بند یې نه مالومېده.
پلار مې ولید، جامې یې بدلې وې، تر خړیلې ستونې لاندې یې سره نیکټایي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترګې یې له غمه ډکې وې،
د تورو اوږدو وېښتو پیچلې څوکې یې لا لندې ښکارېدې.
وان کوچینی، خو ښکلی ښار و، ډېری کورونه یې دوه یا درې پوړیزه ول.
د ریل په ایستګاه کې یې یو بل سرې ته ور وسپارلو، سړی له ونې هسک و، د تګ په وخت یې د ورمیږ غوښې
ښورېدلې.
تر مساپر وړونکي ریل تېر شوو، تر دوو پټلیو واوښتو، بار وړونکي ریل ته ور وختو، له کارتنونو ډکه تیاره کوټه
وه.
مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي یوه پلاستیکي کڅوړه راته ونیوله او په خپله له ډبې
کښته شو.
شېبه وروسته یې نور کارټنونه راوړل، زموږ له پښو سره یې تر چته ودرول، تر یوه وخته د کارټنونو له چولو څخه د
وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تیاره شوه، هیڅ مو هم نه لیدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. یو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. یو وخت څوکۍ
ولړځېدلې، د رېل پر شاتنې د بوال مې غوږ ولګاوه، ماشین چالان و، وروسته مو ورې جټکې وخوړې، ریل حرکت
کړی و.
د پلاستیک کړپا شوه، پلار مې وویل:
_هه، له سهاره راهیسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا کې وتپولې، د هغه له لاسه مې یو څه راواخیستل، پزې ته مې ور نږدې کړ، د چپسو بوی یې درلود.
ټول غلي وو، یوا ځې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نیولی و، خوند یې رانه کړ.
شاته مې ولې ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغی، د پلار پر څنګانه مې سر کېښود. په ویښتو کې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
یو وخت چې مې سترګې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ریل ولاړ و، پلار مې خرېده. مور ته مې ور غږ کړ، هغه هم
ویده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ریل حرکت وکړ، بېرته مې سترګې پټې کړې.
د مریم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وکتل، برهاری یې خوت، خو کوټه سړه وه. مخ مې وا ړاوه، د پردې پیڅکه
رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځای کېناستم. مریم ویلې و:
_هره خوا سرې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوې څاروې راځړېدل، له پرې شویو غاړو څاڅکي څاڅکي وینه
تویېدله. سپینې کاشۍ سرې وې.
مخکې لاړو، په سپینو چپنو کې کتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وینو لړلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:
ـ وينه.
پلار مې په غېږ کې ونيوله.
مور مې چيغې وهلې. د خپل زوي نوم يې اخيست، په سپينو چپنو کې ولاړو خلکو په حيرانۍ ورته کتل.
مخکې تللی ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو.
په وينو سرې زينې وې، لاندې لاړو، سرې او سپنيزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.
مورې هم ساره دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې را ته نيولې وې.
مور مې خپل لاس ته کتل.
د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې ګوتې ټينګې کړې، ور و مې کتل، زما د ورور کميس و.
مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.
وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.
په دوی کې يو هم افغان نه شو را ته ښکاره.
مورډ ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړو، رڼا يې بده لګېده، له شپاړس ساعته تياري وروسته مو سترګې بربښېدلې.
لنډې يې همدې مسلخ ته راوستو.
درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زموږ غوندې غير قانوني مهاجر ول او اروپا ته يې د تګ نيت درلود.
په څلورم سهار يې ټول د باندې را وايستو، يو اتلس ټايره موټر ولاړو. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.
مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.
لاس مې سوړ شو، ور و مې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې ګوتې ايښې وې.
ګوتې مې وسولولې، وچې وې. د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټينګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس وروړ، پرخه يې را ايستلې وه.. ټول په يخچال کې ناست وو.
د يخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.
ټول غلي ول، ماشومانو په راوتليو رڼو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين ګروپونه بل وو.
موټر حرکت وکړ، يوـ يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځیرونه کش کړل، شېبه وروسته یو اخې یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوایست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنګ ناستې ښځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

وخت تېرېده، یخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخیست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نیولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځیر مې ورو تاړه.

یوې ښځې چیغه کړه، مخ مې ور واړاوه، یو کوچینی هلک یې په غېږه کې پروت و.

یوه رېږور سړي په بېړه ماشوم ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو، لاسونه یې ور ومومښل، ماشوم په سد را غی.

خو یو بل تنکی ځوان ړنګ شو.

نارینه ولاړ شول، او سپنز دیوال ته یې سوکان ونیول، یخچال چیغو په سر واخیست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.

ټولو د وره خوا ته منډه واخیسته، یو ورون له چنګکه ښېل شو، مخامخ رابانديې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.

د یوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، یوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر یې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.

ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ یې د مټ په برخه کې په وینو سور و.

یوه وارخطا عرب په انګریزي ژبه وویل:

_د خدای له پاره، ماشومان مو له یخنۍ مړه شول.

یوه وسلوال چیغه کړه!

_ستاسو له پاره یو کانتېنر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشې ته یې لغته ورکړه، په غوسه یې وویل:

_موټر ته وخېژه!

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وویل:

_یخچال مو تر ټولو په ټیټه درجه درولی دی، که یې بند کړو، نو پولیس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځایونو ته راغلو.

مور مې له ځایه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقیقو خلاصې دروازې د یخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوڅې وې، یوه سړي یې پر اوږو تولیا ور سموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې دربېده، خو د یخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټپي ځوان زګیروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.

وخت ووت، یو ډنګر سړی او دوه ماشومان ړنګ شول. زما له مور پرته، نورو ټولو او سپینیز دېوال ته سوکان ونیول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، ناري وهلې...

موټر یودم بریک ونیو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي او سپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.

مور ته مې سترګې ور واړولې، سر یې په غبرګو لاسونو کې ټینګ نیولی و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې وروووړ، پزه مې وینې وه.

ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غوندې سړه وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونیوله، سر یې یوې خواته کوږ شو.

غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ور و مې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.

مور یې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یودم کوکه کړه.

چیغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.

مریم ټوخي واخیسته، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته یې په جړ غږ وویل:

ــ نن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمګړې پاتې شي.

مریم وټوخل، بیا یې وویل:

ــ موټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موږ څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.

د باندې تیاره وه، تود باد لګېده، یا به موږ ته تود ایسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.

شپېبه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو ښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زوروونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې.

ښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټایره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تیږو سره لګېدلې.

د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.

ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړ ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوړ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافيه راپه زړه شوه، ليکلې و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ وليد.
موږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ د بوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بټۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر اوسپنيزو زنګنو لويو ګراريو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوريو د بوالونو څخه يې نرۍ باد راووت، د بټۍ سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخې خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چيغو مې سترګې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ويده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوې نغرې کې مړې ايرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګريټو له ډبيو، چيچل شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شويدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود، يو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، يوازې د سمندري مرغانو اود يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.
ماښام تياره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډۍ ته ور پورته شوو، توري ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په ارته چهاردېوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټايرونه پراته ول
د باروړونکې موټر باډۍ ته وختو، ټايرونه د ځاه د چکونو غوندې پر يوه بل ايښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټايرونو مينځ ته ورکښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروستي ټاير پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټايرونو کې ولاړ ول.
شپېبه وروسته يې بل ټاير راوړ، تور ټايرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټاير يې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر يې نور ټايرونه اېښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و، له جمپ سره به ټايرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هيڅ مې هم نه ليدل، خو کله کله به مې له ښې اړخه د پلار غږ واورېد:
ـ ښه يې؟
دوه ساعته وروسته له ټايرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.
يوه کور ته يې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ يې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې ټوخي واخیستم، سینه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آیېنې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وینو نیولې وې.
په دربیو ورځو کې مې دوه ځله وینه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ویل.
په څلورم ماښام یې یوه ځنګله ته بوتلو، هماغه یوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټینګار وکړ.
ـپنځه ساعته پیاده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ویل، په خپل اختیار نه وو.
مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، یو وسلوال مخکې ته، بل په مورډ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له یو نیم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونیوله، لوېږې ډېرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو یوه شوم چې لېوه دی.
پنځه دقیقې وروسته بېرته له ډېرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په ښنډه کې مخکې روان وو.
یودم درب شو، یو څوک لاندې ورغړېد، پسې ومې کتل، ټکرې د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وینو داړې وهلې.
یوه عرب په بیړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې یې سپینې راوختې، سر یې یوې خواته کوږ شو.
سړې کوکه کړه، د ښځې سر یې په خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل.
یو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ یې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.
لېوانو وانګولل.
هماغه وسلوال وویل:
ـځئ!
روان شوو، مخکې لاړو، خو لا هم د سړي چیغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چیغې او انګولاوې سره نږدې وې.
په څو غونډیو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.
له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګیو جوړې یوې کوټې ته ور ننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، ور یې نه درلود، دېوالونه یې له پنډو تختو جوړ ول، د خیرن، مات مېز پر سر د ښکارې تویک تش پلاستیکي کارتوس ښکارېدل.
ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو یې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان یو.
اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ویل یې چې د یونان په خاوره کې یاست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.
پرېوتو، بیا مې له پښې سره یو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د یوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ یې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ویده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تیره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپیژاند ،له عمره پوخ چاغ عرب و ، سترګې يې مړې وې، نه يې راته کتل.
د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې یو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټي خولۍ لرونکی جاکټ يې اغوستی و ، ویې ویل چې تر ماښامه به
همدلته یاست، وروسته يې ټولو ته یو یو ډبۍ بیسکیټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ویده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ایښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو ، لندو پاڼو د مازدیګرني لمر زېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو ، له نیم ساعت مزل وروسته مې د موټر غړ واورېد ، تر غونډۍ راتاو شوو ،
سل، یونیم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مینځ کې کېناستو ، یوه قاچاقبر رایاده کړه چې ساراګشت ته تیر شي. یوه شوم، اورېد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه یو اتلس ټایره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مینځلو لوی ماشینونه بار ول. وروختو ، یوه ماشین ته مې پښې وروغځولې.
چیغې شوې، ور و مې کتل، برګ لستوني چاغ عرب په ماشین کې نه ځایده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور
راوستی و.
کېناستم، د جامو مینځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه يې نیول.
ځنګ ته مې پام شو ، ماشین سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غیر قانوني مسافرو د وړلو له
پاره جوړ شویدي.
د پښو درباً مې واورېده، پورته مې وکتل، یوه سړي د اورلګیت په اندازه کوچینۍ قوطۍ راته نیولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشین کېښود ، تیاره وه، یوا ځې په ماشین کې له پرې شوي سوري ښخه خپه رڼا
راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. یوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و ، خو د بیهوښۍ ښپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته
واېسېده.
مریم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټلیفون راغی، ورور مې و ، ویل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخیست، سړک کنګل و ، موټر بې چاینه نه شوای تلای، د دربیو ساعتونو لاره مو
په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و ، خدای ته مې شکرونه وایستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نیمايي ورځ به مو د واورو په ویشتلو تېره کړه، کله
چې په ځلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اورېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بجه د وردګو سيد اباد ته راورسېدم، د امريکايانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلي وو، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پيچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مريم يو ايمېل راغلی و.
ماخستن کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي و:
ـوخت نه و رامالوم، يو ساعت، دوه ساعته، يوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې ځړيکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلي اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـښه يې؟
مخ مې ورواړاوه، د موټر پر اشترنګ يې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د څوکيو تر مينځ بېسده پرته وه.
پلار مې وويل:
ـوخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و، چوله مې کړ، يوه ډنګره ښځه پر ټاېر ناسته وه، ماشوم ته يې په چوشک کې شيدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وره ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه راګرځيدلي وو.
له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ورومې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سيټ کې چاغه ښځه ويده وه.
کړنګ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بيلدوزر په بيل کې يو څوک ناست و، ډکې وېښته يې پر سر نه و پرېيښي، خو له راوتلي ټټر څخه يې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه يې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نيکر له کمربنده يې توپانچه ښله کړه، پوه يې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا يې غټې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلي څوکۍ کېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نيولې وه، کاغذ پران يې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحيد مې سترګو ته ودرېد، په صنف کې يې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې ور وکتل، سر خرېيلې نجلۍ د يوه زاړه موټر باډۍ ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې راووتل، په لاسونو کې يې نکلي کاسې وې.
مورې هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، يوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو يې خوړل. له بېرو وېښتو او خيرنو جامو يې پوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي ليدلې.

ټول زموږ غوندې غير قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په يوه موټر کې اوسېدله.

مازديگر مې يوه سندره واورېدله، د فرهاد دريا غږ و. په بېړه د باندې ووتم، سندره د يوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو-يولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وويل:

_افغانان ياست؟

د دروازې خېرنه پرده ليرې شوه، سلامته کورنۍ وه.

يوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونيولم، بلې پيغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.

شاوخوا مې وکتل. د سيروم د څړولو پر زنگنه پايه، خيرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټايپ په راوتليو کولمو پسې بيطرۍ تړلې وه. د انا زگيروی خوت، وضع يې ښه نه شوه راته ښکاره.

د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.

نيم ساعت ووت، د باندې راووتم، پيغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.

مور مې خبره کړه، سترگې يې وځلېدې. خو څه يې ونه ويل.

ماښام ژېړه رڼا شوه، ور ومې کتل، د يوه زاړه تراکتور گروپ بل و.

ماخستن يې وچې وريجې په کاسو کې راواچولې، خو وږي وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.

پر يوه ټاير کېناستم، افغانه پيغله راغله، مينه ناکه نجلۍ راته وايسېده، مژگان نومېده، ويل يې چې تر استانبوله يې په طياره کې راوړو، يونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځايه يې د جامو مينځلو په ماشينونو کې راورسولو.

مژگان وويل چې يو ځل يې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوگرځېدو، له دوو اونيو راهيسې دلته يو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ويل کړې دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونيو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژگان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته گوته ونيوله، ويې ويل چې عراقيان دي، مور يې وايي چې له يو ويشتو ورځو راهيسته، دلته يو.

مژگان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپگان پوهېدلې وه، په خندا يې وويل چې بخت او طالع هم مهمې دي.

موږ تر ډېره پر ټاير ناست وو، سر خربيلې نجلۍ د يوه سره سرې په غېږ کې پرته وه، يوه تور پوستي ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره يې ويله، په مانا يې نه پوهېدم، خو په غږ کې يې غم گډ و. د موټرو تر ډبوال پورته گڼ ستوري ځلېدل

سهار د مژگان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته يې توره چايجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښيښو لرونکي ښکلي موټر څخه يوه دنگه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښايسته ښکارېده، تورې، غټې عينکې يې په سترگو وې. لاړه او پر ټاير ځړېدلې سر غلې کېناسته.

له مژگان څخه مې وپوښتل:

_قاچاق وړونکې ده؟

ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه، زموږ غونډې غیر قانوني مهاجره.
حیرانه شوم.
مژګان وویل:
ـایرانۍ ده، کیسه یې راته وکړه، ورور یې په لاره کې یوناني پولیسو وویشت، قاچاقبر تر دې ځایه د رارسېدو پیسې ورنه غواړي، خو دا یوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کیږي، دا باید له دېرشو نارینه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زیږ شو.
مژګان وویل:
ـهاغه هلک وینې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لویه اوسپنه ، ببر سری تنکی ځوان ناست و.
ومې ویل:
ـهو
ـافغان دی، له دې ځایه سم نه ښکاري، خو که ور نږدې شې یوه سترګه یې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګری و ، تندې واخیست، له قاچاقبر سره یې خوله ووهله، اوبه یې غوښتې، چاقو یې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخیستلو بازار تود و ، بېوږې ترې ایستل کېدل او یا هم فحشا ته اړ کېدل.
یو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ویل یې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو ، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و ، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و ، زړې اوسپنې یې لاس ژوبل کړ.
بخت یارې راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو ، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو ، یوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د وربځو په لویه سپینه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مريم درک مالوم نه شو، نه يې ايمېل راغی او نه هم ټلېفون.
د مريم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
يکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم يو ايمېل راغی. دومره يې ليکلي و چې د مريم خبرې.
خبرې مې راواخيستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپيوټر له لاوډ سپيکره د مريم ټوخی
راووت، يوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ټوخل، ساه يې لنډه لنډه کېده، په زحمت
يې وويل:
_څو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخيسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ يو څه ښه شو، مريم ويلي ول:
_د ادرياتيک بحيره د غير قانوني مهاجرينو هديره وه، ددې بحيرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شايد تر دې ډير
غير قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ايټاليا وي پوليسو بېړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، هماله ور وختو،
ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، ميداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپين لاسونه ترې راوتلي وو.
تيرو ته کېناستو، چيغې وې، د دوو ډبرو تر مينځ د انسان سپينه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو
څاڅکي څاڅکي اوبه راتوييدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګيروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ يې په هماغه سهار د باندې وايسته، خو موږ ته دربيمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډيو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لنډې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، يو اځې يوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پرېوللې پاڼې
راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، يو ټرېلر ودرېد، د سيټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، هماله کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د يوه ګوښي کور مخې ته پرېښودو.
څلوېښت، پنځه څلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وره کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې،
څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د يخچال دروازه نيمه لوڅو عکسونو نيولې وه.
ورغلو، پر څوکيو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، يوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله واژه واژه کوله، دوې شپې يې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور
وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په منځ کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټې شنه وساتي.
کړپ شو، ورومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې را واخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې را وایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخې واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولي ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ورومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وینښته درلودل، دوهم یې له وریځو پر ته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښې. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.
ځنګل و، خو ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوي د وړو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاري هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، هماغلته کېناستو.
څښتور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري واښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سر خرېیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، څښتور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.
مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي وینښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، ورومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ ور اخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وربځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېدل، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیوری یې هم ښکارېده.
مور مې ګڼو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تیږه کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم يو سيوری رابانديې راغی، زړه مې ولړځېد ، څېږور رهنما مې مخې ته ودرېد ، لاس يې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوږته يې کړه، په غيږ کې يې ونيولم، لندې شونډې يې زما پر بغورکېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته.
ساه مې بنده شوه، سرې مې ترڅنګ ونيو ، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه.
سرې يودم شاته شو ، لاس يې پر خپله غاړه تېرکړ، ګوتې يې وسولولې، وينه وه.
په کرکه يې وويل:
_ايق !
ماته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه.
سرې دوه ګامه شاته شو ، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا ! ! !
سرې منډه کړه !
چيغه شوه، پانې وخوځېدې، مور مې له کټو نيالګيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خرېيلي رهنما لنډ لاس يې خلاصو وېښتو ته وررسېد ، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
ورې ډېرې ورغرېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سينډ له خوا راتلې.
منډه مې ورواخيسته، له کټو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېيلي سړي سر ته سوکان نيولې وو. بيا يې يودم له ځمکې يوه لويه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ور ومې کتل، د سړي د سر وينې او د غوښې سرېښناکه ورې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ورغړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته يې کتل، د سپين ګرېوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وېښته يې باد يوې، بلې خوا ته سره اړول.
پلار مې ترمټ ونيو ، جټکه مې ورکړه، ور ويې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:
_نه !
مريم ټوخې واخيسته، تر ډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت يې وويل:
_پلار مې ور ورسېد ، خو يوا ځې زما د مور د کميس سپينه تراډه په ګوتو ورغله.
مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې يې خوت.
د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يو دم يې خوړ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و ، وروسته خرهاری راغی، ښځينه وارخطا چيغې پکې ګډې شوې، پر کاشيو د بوټونو کړپا ، په ايټالوې ژبه نارينه او ښځينه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټايرونو کرښنده اواز. بس ! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.
په سهار مې لوسي ته ايميل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی:
_ښښنه غواړم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې يو همکار په مخه راغی، په حيرانۍ يې وپوښتل:
_سترګې دې له اوښکو ډکې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمرو، د سټوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوېشت کنګل را ځړېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ورولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلیفون راته وکړي.
ځلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
ـد مريم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پرنټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کېناستم، لوسي ليکلي وو:
ـوبښه، تر ټلیفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو ځوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يو اځې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې ځلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.
معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
ـعمه لوسي! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
وېې ويل:
ـداسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې ويوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:
ـوحيد مې ولیکه، څو خيرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې ومونده.
يودم يې وخندل:
ـته ورته وګوره! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ږيره او برېت يې نشته.
ولاړه شوه، ټينګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غريو واخيسته:
ـاه! عمه لوسي! مرګ ته مې زړه نه کېږي.
خو په سهار يې بيا ژړل، له خبرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيمېټي څوکۍ يو اځې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راوېې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شپېه دواړه غلي وو، مريم ځمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه يې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وويل:
ـباد سوړ دی، نه ځو؟
هماغسې يې ځمکې ته کتل. يو دم غريو واخيسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو. وخت ووت، ويې ويل:
ـوحيد ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادې يې په واوره ويشت.
مريم په سبا بل سيمکارت رانه وغوښت، ويل يې چې وحيد څو ځله زنګ ورته وهلی، ايمېلونه يې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مريم غږ واورېد، څه يې ويل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا يې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مريم پر کټ ناسته وه، سپينه روجايي سرو وينو نيولې وه.
په بيړه ورغلم، د مريم خوله، غاړه او ټټر په وينو سره ول.
مخ يې راواړاوه، ورو يې وويل:
ـوحيد مې خوشاله وليد، کوم بل ارمان نه لرم.
مريم بيا هيڅکله د فيس بوک مخ ونه ليد، بانه يې دا وه چې وخت ضايع کوي، دې به پښتو سايټونه کتل.
يوه ورځ يې راته وويل:
ـاه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکليف کړې، خو يوه وروستۍ خبره مې هم ومنه!. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحيد عکس دی، هيله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.
لوسي همدومره ليکلي وو.
په سبا مې ايمېل ور ولېږه او د مريم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ يې ځواب راغی، ليکلي يې وو، چې مريم په تا باور درلود، خو نه يې غوښتل چې عکس يې په کتاب کې راشي.
په بل ايمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس يې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مريم خبرې راپه زړه شوې:
ـنه، دومره بدرنګه هم نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پيچلي، رمنځ پکې بنديږي، بس، له رنګه يو څه توره يم.
ټول سم ول، يوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ ل کال

د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library